

ZALÁN TIBOR

AnyÁtokföldje

avagy

1. A GÖRÉNY ÉJCAKÁJA

avagy

2. HOL VAN MANN TAMÁS

1992

Hangok

HIÉNÁS. BENDEGÚZ, földigénylő

GRÓF BOLOND, mániákus földosztó

BOROS KUND, süllyesztő

D.J. McBECAPY, író, vagy csak ezt állítja magáról

KIHÚZÓS DÁNIEL, dramaturg, vagy csak ezt állítja magáról

LIHEGŐ JÓNÁS, hírnök

FEDÁK SÁMUEL, hermafrodita, címerről leszédült

KOLOMBOSZ, felfedező

JÓTÁLLÓ, parasztpárti vezérhadász

LASSÚ ANTOÁN, nemzeti kegyosztó és hegyosztó

VÖRÖS CSEPEL, kéjhölgy számmal

MANN TAMÁS, pirosposzgás fiatalasszony Makóról

AJTÓNÁLLÓ

JÓTÁLLÓ

ÚTONÁLLÓ

PISÁLLÓ

Történik állandóan — csak más szereplőkkel

Mindvégig cimbalomzene, egyszer Rácz Aladárul, másszor Fábán Mártául, harmadszor és sokszor abonyi Suki cigányul szól

LIHEGŐ JÓNÁS: Gazda, nagy hír van, gazda. Felszabadult a...

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Mi szabadult fel, te kelekótya?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hát mi szabadult fel, gazda? Hát felszabadult, gazda, hát az.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Beszélj értelmesen, ebadta, mert kivágatom a nyelvedet.

LIHEGŐ JÓNÁS: Az mindjárt más. Akkor beszélék értelmesen, gazda. Felszabadult a zsebkendő.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Na ja. És miféle zsebkendő szabadult fel, halljam, bitangja!

LIHEGŐ JÓNÁS: Ejnye, hát miféle zsebkendő. Hiszen tudja azt jól, gazda, hát

a zsebkendő, amire annyit várni tetszett a gazdának.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Csak nem?

LIHEGŐ JÓNÁS: Csak de.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A' mmás. Akkor add ide hamar a szűrömet.

LIHEGŐ JÓNÁS: A szűrét már kitettük, gazda, ki innen egyszer.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Hagyjuk a múltat! Lássuk a jelent. Azt mondtad, felszabadult, nem?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hát azt én. Lehet visszaigényelni.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A zsebkendőt.

LIHEGŐ JÓNÁS: Na, ja. Menjünk, vagy ne menjünk, ez itt problema. Na, akkor mit adjak, gazda, ha szűr nincsen?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Add vissza a becsületemet!

LIHEGŐ JÓNÁS: Mindig izél. Hogy adjam én vissza a maga becsületét? Mi vagyok én?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Te vagy a sajtó.

LIHEGŐ JÓNÁS: És akkor mi van? Most bezzeg jó vagyok, gazda, de amikor átmegegyek az utca másik oldalára, ahol a Mann Tamás lakik, akkor bezzeg mindjárt azt mondja a gazda, hogy kusti, hazaáruló, idegen, bérenc, vagy micsoda.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Azt én. Na, adjál már valamit, ha már a szűrömet kiraktátok.

LIHEGŐ JÓNÁS: Adok egy dolmányt.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Van rajta poszomán?

LIHEGŐ JÓNÁS: A dolmányon? Hogy azon van-e rajta poszomán?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Ja, azon. Van poszomán rajta, a dolmányon, vagy nincs rajta azon poszomán?

LIHEGŐ JÓNÁS: Ha a gazda akarná... tán még lehetne is a poszomán azon.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Akarná. No, legyen, oszt amint van rajta poszomán, indulunk. Hej, de bitang is a mi életünk, Lihegő Jónás, édes gyermekem, utolsó haladékom.

LIHEGŐ JÓNÁS: Ezt nem értem kristálytisztán. Mit jelent az, hogy én a gazda utolsó haladéka?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Neked ne a haladékon járjon az eszed, hanem a poszománon. A végén még kinyomom a szemedet és üzemi balesetnek adom el a dolgot. Induljunk, fiam, vár minket a földadat.

(Cimbalom.)

D.J. McBECAPY: D.J. McBecapy vagyok, író. Én írtam ezt a darabot. Kiváló darab. Remélem, ezt önök is hamarosan észreveszik. Jó-jó, már hallok is, ahogy a rádió előtt sóhajtozni kezdenek, fintorogni, sőt, egyesek káromkodni, mármint kezdenek, hogy jön itt az író a nagy süket dumával, és elkezd itt magával monologizálni, hogy minek, teszik fel a tisztelt hallgatók a nagy kérdést, monologizál magában minek, fel-

teszik, bár, be kell valljam, nem is olyan nagy kérdés ez, amint azt gondolják. Mondom Önöknek, tisztelt hallgatóim, hogy ezt én is utálom, mint hallgató, ezt a monologizálást, vagy hívjuk csak monologizálásnak, de akárhogy hívhatjuk, én kultiválom, mint író. Mit mondjak? Az egyetlen értelmes és izgalmas szereplője én vagyok a darabjaimnak. Hagynám ki a művemből, véreimből szakadott gyermekemből az élet sóját? Csak én tudok hangjátékomnak hőse lenni. Én vagyok a vak dió és a vak dióbél. Soroljam?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Szabadna érdeklődnöm, mi a lófasz lesz az igénylésemmel, ha az író úr a műsoridőt monologozással megint el...

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ki ne mondja, jóember. Úgyis kihúzom. Nincs lófaszolás. Úgyis kihúzom. Nekem mindenképpen húznom kell. Valamit muszáj, érti végre? Kényszerhelyzet. Na. Ez a műsor a középhullámon, a nyugdíjasok délelőtti keretében fog elhangzani. Így is lesz vagy kétezerháromszázkilencvenöt reklamáló telefon, hogy az egyik női hangnak túl rövid volt a szoknyája. Hagyjuk az élővilág ótvaras farkát másra! Hagyjuk! Ne zajongjunk fölöslegesen. Mindjárt folytatjuk. Csak sorban. Maga előtt még van itt egy és más. Meg másvalakik.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Na ja. Egyésmás. Másvalakik. Nagy lila дума. Kivel van maga, apukám, na, ki vele, kivel jár tüntetni, és hova jár tüntetni, apukám, egy szavából mindent tudok, egy arcmozdulatából ki tudom húzni én is a lényegét, hogy kihez húz, maga nagy húzós, úgy itthagynom ezt a vacak kis hangjátékot, mint Krisztus a csizmadiát.

D.J. McBECAPY: Vargát... Ez annyira hülye, hogy már nem is kell a szerepét megírnom. Magától hülye. A deizmus prototípusa. Csak meg kell lökni, aztán évmilliókig eljár a hülyesége tengelyén. Olyan igazi... olyan emberi... olyan mély...

LASSÚ ANTOÁN: Adjunk neki valamit. Mondjuk, nevezzük ki ösztársasági megbízottnak.

D.J. McBECAPY: De, ámbátor, egészen hülye. Nem problema?

LASSÚ ANTOÁN: Na és? A többi nem az? Most mi van itt? Most itt izé van? Hogy valaki hülye, akkor már izé? Na nem, honfitársaim, itt mindenki kap valamit, aki nekem megtetszik, vagy nekem utódom, vagy boldog ősom, rokonom, vagy ismerősom, ésatöbbi a spalettán belül. Azon felül pedig nem adok senkinek, nem adok senkinek.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem térhetnénk vissza konkrétan a darabhoz? Ha időlegesen is... Hogy a szereplők a szerepek megfelelő mondatait mondanák... átmenetileg, de nem definitíve, és főleg a demokratikus kereteket merőlegesen betartva...

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Csak akkor, ha kiderül, hogy maga kinek dolgozik.

KIHÚZÓS DÁNIEL: A Magyar Rádiónak.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Haha. Még hogy magyar! Kac-kac. Még hogy rádió. Vacognom és kacagnom kell. Ne legyen Hiénás Bendegúz a nevem, ha nem foglaljuk magunktól vissza ezt a kócerájt! Idő kérdése csak, és az idő mi vagyunk, és nekünk van időnk. A dicső múlt és a dicső jövő a miénk, spongea a hitvány jelenre, amelyben önök is közöttünk lehetnek. Időlegesen. Hiszen: ott dobogunk a kenyérben mi, a vízben mi, a tűzben mi, a földben mi, ott a nép lüktető szívében mi, mi, mi, mi-mi-mi-dó, re-re-re-ti, ésatöbbi... Ott dobogunk és dadogunk és ez a fontos.

D.J. McBECAPY: Ez a Hiénás jó szereplő, nem?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nekem kicsit vastag.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Kac, kac, legyenek fogókúra-reklám a maga hülye kedvéért, mi? Nem ez itt a lényeg, édes uraim, a lényeg az, hogy maguk itt, két értelmiségiek, itt jönnek és vannak kibaszni a nép egyszerű fiaival, de nem fog az menni, mert a szemünk úgy kinyílik, mint nyáron a rezed a szeretőm muskátlis ablakában, na szóval, nekem itt ne jöjjön a körméretemmel, meg minden, különben is ön egy hiéna, aki az író úr emléjén élősködik.

D.J. McBECAPY: Hm. Talán az emlémet most hagyja másra. Mit is akar maga?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Zsebkendőt, aranyom, a zsebkendőt.

D.J. McBECAPY: Aha. Behozom ide magának, ebbe a jelenetbe a Gróf Bolondot. Oké? Az talán megnyugtatta.

GRÓF BOLOND: Tulajdonképpen, miért ne? Egy írónak néhány évtizednyi tévedés végül is — smafu. Jövök kérem, adom kérem, kinek kell föld, mennyi föld kell, milyen föld kell, hol kell kérem, és miért?

LASSÚ ANTOÁN: Lassan a testtel. A föld én vagyok.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Lassú Antoán, még nem ön következik. Ámbátor biztosan igaz van. Mégsem ön következik. Ha mégis ön következne, úgy a passzusát dramaturgiai hivatásomnál fogva azonnal kihúzom.

LASSÚ ANTOÁN: Nagyon jó a humora. Üljek itt egész felvétel alatt, egyetlen rohadt kegyet vagy hegyet ne osszak ki, aztán egy köszőzóért üljek itt egész délután. Kizsákmányolás, Miszter Marx és madám Lenin, megíomás.

GRÓF BOLOND: És az én földem? Minden zálogba adott földemet szét akarom osztani. E nép történelmének szívében földosztóként akarok dobogni, ottan. Osztani akarok.

BOROS KUND: Oszlatni akarok, oszlatni. Egyébként ha kell, elsüllyesztem én a nép szívét, ne legyen a nevem Boros Kund, ha nem tudom megoldani, hogy elsüllyedjen még a nép heréje is...

D.J. McBECAPY: Szorri, kedveseim, nekem arányokat kell létrehoznom, ugye, megért-hetitek...

LASSÚ ANTOÁN: Értek én mindent, de legalább egy rohadt hegyet hadd osszak ki valakinek.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Nekem nem kell. Az én pörös számat nem fogjátok be egy vacak hegyvel. Egyébként, milyen hegyről van szó?

LASSÚ ANTOÁN: Speciel most épp egy ceruzahegyem van fölöslegben.

GRÓF BOLOND: Na, tessék. Ilyenek miatt kell nekem egész nemzetem előtt szégyenkezni. Jön itt a ceruzahegyvel.

LASSÚ ANTOÁN: Ezt hagyták rám a tatárok.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: És amit a pucérájod
szod kapott tőled?

LASSÚ ANTOÁN: Demagógia. Az csak a
Mount Everest volt.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: És amit a hátvakaród
kapott?

LASSÚ ANTOÁN: Demagógia. Az csak az
Alpok volt.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: És amit a szeretőd
kapott?

LASSÚ ANTOÁN: Demagógia. Az csak egy
pontos időben elhelyezett pofon volt, mert
hadarni kezdett a jelenlétemben. Hadari
beszéd, miegymás... át-hal-lá-sok... sok.
Sokk... hal... kalács... kosár... megetetett
nép... megszapordott kenyér... megszapordott
hal...

GRÓF BOLOND: Legalább egy zsebre való
földet hadd adjak ennek a derék hiénásnak.

LIHEGŐ JÓNÁS: El ne fogadja, gazda, nem
látja, hogy csapda?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Nem kell engem fi-
gyelmeztetni. Idejövet bevarrtam a zsebei-
met, abba oszt teheti a gróf a bolond föld-
jeit.

GRÓF BOLOND: Akkor legalább a csiz-
mája talpát töltsé meg humuszos ingyen-
talajommal, s attól kezdve vén Márkusnak
fogom szólítani, megígérem, s azt fogom
magának mondani, hogy állj elő, vén
Márkus. És maga előáll, én meg fogom és
elítélem, vén Márkus.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Fogja a jófene
összepisztítani a román pamutznokniját a
maga tehénszaros földjével. És tudja, kit
szólítson vén Márkusnak, és kit állítson elő!
Azok az idők már lejártak, sőt, emezek is,
amikor csak úgy levénmárkusozni lehetett
a becsületes dolgozó néptömegeket, gróf
uram. Egyébirántás más terveim vannak
nekem, uraim.

GRÓF BOLOND: Ha senkinek se adhatok
földet, ha a nyakamon marad az a rengeteg
vacak, tarackos föld, akkor hogyan leszek
földosztó. Itt van ez a kurva sok zálogföld,
amit még Árpád rokonom hagyott rám,
hogy honnan buherálta össze, ne firtassuk,
és a kutyának se kell. Mit, a kutyának se!
Az Új Élet Termelőszövetkezet is kiröhö-
gött. Azt mondták, adnak hozzá még hét-

százötven holdat, mert nekik mostantól
mezőgazdasági japán hasigyártásra kell be-
rendezkedniük. Oda a magyar becsület,
uraim, a becsület oda magyar.

LIHEGŐ JÓNÁS: Egye macska, gróf, na,
szórjon ide egy keveset a szivarzsebembe.

GRÓF BOLOND: Nem az a fontos, fiam,
hogy honnan jöttél, hanem, hogy hova
megy a szivarzsebed. Itt van ni, kapsz még
egy muskátlitövet is, ajándékba teljesen,
ülted ki a szivarzsebedbe, majd meglátod,
milyen illatod lesz halk árnyakkal babir-
káló nyáriéji esteken. Megvesznek érted a
fehérnépségek.

D.J. McBECAPY: Kicsit fel akarnám pör-
getni a cselekményt, ha megengedik, csak
az a probléma, hogy valahol leejtettem a
fonalat, s azóta sem találom. Na, üsse ka-
vics, vágjunk bele máshol.

(Cimbalom.)

LASSÚ ANTOÁN: Az első ajtónállómat ké-
retem.

AJTÓNÁLLÓ: Mi kéne, ha vóna, sógor?

LASSÚ ANTOÁN: Ne élj vissza azzal, hogy
az unokaöcsém vagy, nem fejezted be az is-
koláidat, nem fejezted be az onanizálást ti-
zenhat éves korod óta, nem fejezted be a
körömrágást, a fikaturkálást, a... ne élj
vissza velem, hogy az unokahúgom vagy...

AJTÓNÁLLÓ: Sok a szöveg, Lassú Antoán.
Mi kell? Dalolj a jó rokonnak!

LASSÚ ANTOÁN: Kéretem Vörös a Cse-
pelt.

JÓTÁLLÓ: Ez, ugye, tréfa?

LASSÚ ANTOÁN: Hogy a ti szóhasználató-
tokkal éljek, kérem majd törölni a hang-
játék végleges változatából, lófasz és lófasz,
s van itt még a fületek konstellációja...

KIHÚZÓS DÁNIEL: És miért kéne törölni?
Ha már úgysincs ebből a szerzőnek díj, apu-
kám... akkor legalább — ami belefér... egy-
két nemi szerv, áktus, táktus, tráktus...

LASSÚ ANTOÁN: Tudja, a népharag. Jobb
a béke. Úgyis a rádió ellen van hangolva
minden ultrademokratikus újangolna... ha-
ha... Nem? Legutóbb is egy bemondó le-
mondta egy ilyen darabban a bemondást.
Bemondta a lemondást.. a lemondó be-

mondó bementő lemondó. Mondta volt, keresztény kurzus, hogy amiatt. Valamit csak adhatnék neki ezért jutalmul... Mégiscsak a szép magyar keresztény erkölcsöket védte... találta védeni... szemben a parttalan és hontalan írócskával... Ne legyen Lassú Antoán a nevem, ha talán valami völgy-szerű hegyet nem kaphatna. Különben is, mondják a kárderlapok, párttitkár volt az ebadta valaha, azelőtt. Na és? Akkor meg úgy védte, hogy belülről bomlasztotta, mint az egyszeri ösztársasági biztos Est megyében... de ne is firtassuk, no csak azért említém, hmm, hogy akkor talán hallott olyan szavakat... annak idején... s használt is... ilyen szavakat... satöbbi...

D.J. McBECAPY: Ezek részletkérdések, kedveseim. Más nézőpontból: nedveseim. Hogy ki, mikor. Mit *mondott le*. Lemondani egy dolog. Vizsgáljuk meg, no persze ne koncepció formában, hogy ki mit *mondott el*. Például. Na, ez egy más dolog.

LAASSÚ ANTOÁN: S aki rosszat mondott, az nem fog kapni tőlem se kegyet, se hegyet. Ha csak nem utódom, boldog ősom, rokonom és ismerősem... sőm, pardon...

FEDÁK SÁMUEL: A Rózsadomb az hegy?

LAASSÚ ANTOÁN: A Rózsadomb az kegy, drága Sáríká, de téged ki a fene kéretett ide? Most jössz itt, hogy kompromittálj? Ki kérte, hogy itt ájj? Mars ki a folyosóra a helyedre.

D.J. McBECAPY: Én. Végső soron mégiscsak én vagyok az író, nemdebár? D.J. McBecapy, ismételném. Én kértem. Fedák Sámuel épp ide kell, röviden, persze. Kell drámai konfliktusokat elhelyezni a drámai konfliktusok helyén. Fedák Sáríka a mi világunk. A mi drámai konfliktusunk. Ilyen. Ilyen fedáksáris. Olyan fedáksáris, amelyet megérdemlünk. Külön-külön és valamennyien. Kint a folyosón, kirúgva, megtiporva, meggyalázva, megkötözve... Ez egy ilyen fedáksámuel-sáris élet.

FEDÁK SÁMUEL: Mit mondtál, édes? A mi virágunk? Most szkinhed vagyok, vagy nem vagyok szkinhed, édes?

VÖRÖS CSEPEL: Buzi vagy, meg szadi vagy. Meg hermafrodita vagy.

FEDÁK SÁMUEL: Vörös Csepel nem belepofáz. Vörös Csepel most átfest. Nagy vörös buláról nagy rózsaszín...

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem kimondani... megérzékeltetni... nem érzékeltetni... kint a székház előtt épp érzékeltet a tömeg...

VÖRÖS CSEPEL: Jaj, miért is kellett nekem a címről lejönni...

FEDÁK SÁMUEL: Szela víta, majomVörös-királyCsepel, én kurva és hermafrodita, te kéjhölgy számmal, nagy etvasz mind a kettő, aranyom, engem már Ady Endre is megkoitált...

VÖRÖS CSEPEL: Ne használj idegen szavakat! Az idegen szavak engem megrémítenek. Én jó kis kéjhölgy vagyok, engem nem érdekel, csak idegen szavakat ne tolgassanak a számba, ugye, jó magyart tolgassanak a számba, legfeljebb mongolt, maradok tisztelettel Vörös Csepel, vezetem a harcot. Apropos. Ezt az Ady Bélát véletlenül sem ismerem. És te véletlenül bár, de nem találnád ismerni azt a pirospozsgás fiatalasszonyt, aki ím, felénk közelg?

FEDÁK SÁMUEL: Mann Tamás, Makóról. Nagyon kényes, azt állítgatja, jelzem, elég fiatal is hozzá, hogy neki varázshegye van... Talántán Lassú Antoántól kapta...

VÖRÖS CSEPEL: Én meg azt hallottam, hogy nem is Mann Tamás, hanem valamilyen József ő, sőt a testvérei... és mind a többiek.

D.J. McBECAPY: Itt következik el a konfliktus. Retardációs cimbalomzene következik.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Kérek enyhe vizet rá. Na, így már mindjárt más. Így már mindjárt szeretni fogják a...

DÓZSA JÓZSA: Izélünk itt a parasztpárttal? Hát magiknak már semmi se szent? Oztán jönnek a mea kulkák? Azt hiszik, csak felvizezett hangjátékkal él a paraszti osztály?

D.J. McBECAPY: Ki beszél itt a magukról?

DÓZSA JÓZSA: Na ja. Hagyja az én magomat másra, ha kérhetem. Ha eljön az idő, bekísértetem.

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Addig jár a gyermekded hit az életre, arra, ami a legbizonytalanabb az életben, természetesen a *való* életre gondolkodok, amíg eltörik. A gyerekek minden reggel nyugodtan útnak indulnak. Az erdő fehér vagy fekete, sohase kell aludni. Nagyon helyesen tette Freud, hogy vizsgálódását kiterjesztette az álmra. Az álom azokon a határokon belül, amelyek között működik, minden jel szerint folyamatos, és a szervezettség nyomait viseli magán. Ölj, repülj sebesebben, szeress, amennyi csak tetszik. Tehát egy este, elalvás előtt, egyszerre csak egy elég különös mondatra figyeltem fel; olyan tisztán tagolt volt, hogy egyetlen szót sem lehetett megváltoztatni benne, de nem emlékszem semmiféle hangra, és úgy siklott a tudatomba, hogy nyoma sem volt rajta semmilyen eseménynek, amellyel, legalábbis tudatom tanúsága szerint, kapcsolatban voltam abban a pillanatban. Sajnos, már majdnem elfelejtettem, de valahogy így hangzott: „Egy embert kettészelt az ablak.”

(Cimbalom.)

D.J. McBECAPY: Ez a Mann Tamás remek fogás. Okos, bölcs, pirospozsgás és fiatalasszony Makóról. Hozza a filozófia és a költészet új színeit. Kell egy ilyen minden hangjátékba. Na.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Én inkább zavarosnak ítélem a szerepét.

BOROS KUND: Egy szavatokba kerül, elszüllyesztem a hölgyet. Nálam van az elszüllyesztő könyvjelző kulcsa. Csak beleteszem a könyvbe és elszüllyed ez a Mann Tamás, mintha sohase nem is lett volna. A skinheadek nem vernek ok nélkül. Nap-tévé, november 17. Értettük?

LASSÚ ANTOÁN: Az előbb már megpróbáltam hívatni Vörös Csepelt. Ne félre!

JÓTÁLLÓ: Ahhoz nekem jól kell állni előbb. Munkaköri kötelesség.

LASSÚ ANTOÁN: Talán nem állsz jól értem?

JÓTÁLLÓ: Magamért jól, magamért nem jól, szór. Önért mindent, szór. Éljen a szór. De nem engedném be, mégse... ez a Vörös Csepel nagyon kiszámíthatatlan...

D.J. McBECAPY: Be kell pedig engedni, így nem tudom a konfliktust belehelyezni a szövegtestbe.

JÓTÁLLÓ: És a szamarát is behozhatja?

LASSÚ ANTOÁN: Hát hozza, ha csak úgy nem. Hozza bátran, Pekingtől Kínáig szamarakkal járnak a Vörös Csepelek.

DÓZSA JÓZSA: És az én talpasaimat mikor fogja kedves Lassú Antoán kegyosztó és hegyosztó fogadni végre?

LASSÚ ANTOÁN: Majd ha feldobták a talpasaid a talpukat. Hehe. Ne süss. Már a múlt évben is találkoztam egy egyénnel a néptömegből. Olyan, emberforma volt. Vagy tán egészen az. Vagy tán egészen mégse. Azt is megbántam. Panaszkodott, hogy sajog a tyúkszeme. Meg a bal heréje lejjebb eresztődött valami okból. Ilyenek.

JÓTÁLLÓ: Most jöjjön, vagy ne jöjjön?

LASSÚ ANTOÁN: Jöjjön, de csak ne túl nagyon. Engem terhel a túl sok köznépi tarha. Ajtónálló!

AJTÓNÁLLÓ: Igen, na, mi van?

LASSÚ ANTOÁN: Tárd szélesre kegyesen és hegyesen az ajtainkat, hadd lépjen be rajta Vörös Csepel a szamarával. És ne pofátlankodjál, jó rokon, mert kivágatom a címert a zászlódból.

ÚTONÁLLÓ: Csókolom.

LASSÚ ANTOÁN: Ez pedig kicsoda? Ez a Vörös Csepel?

AJTÓNÁLLÓ: Ez az útonálló.

LASSÚ ANTOÁN: Akkor miért nem ott áll?

ÚTONÁLLÓ: A mi kis országunk a történelem országútján áll, akárhol állok, úton állok, útonállok, jönnek a szlovákok, jönnek a szerbákok, jönnek a cserpákok, jönnek a tirpákok, jönnek a pupákok, jönnek a...

LASSÚ ANTOÁN: Derék nép vagy, útonálló, kapsz tőlem egy hegyet, állj ki a tetejére, lobogjon a hajad, most látom, kopasz vagy, akkor ne állj ki a hegy tetejére, nehogy lobogjon, mert ha lobog, és közben észreveszik, hogy kopasz vagy, kiröhögnek édes fiam. Kopasz ember már ne lobogjon, ha egy mód van rá. Most pedig menj békén, Pekingtől Kínáig én fogom képviselni a gondjaidat.

AJTÓNÁLLÓ: Na, takarodj már kifelé, csürhe!

ÚTONÁLLÓ: De hát én még nem mondtam el...

JÓTÁLLÓ: Nem állok jól magamért, ha nem takarodol kifelé... te nép!

PISÁLLÓ: Csókolom.

LASSÚ ANTOÁN: Ez pedig kifene csoda? Csak nem a Vörös Csepel?

AJTÓNÁLLÓ: Ez a pisálló.

LASSÚ ANTOÁN: Na, derék. Aztán mit pisálsz és hogy pisálsz fiacskám, te néptömeg?

PISÁLLÓ *(énekel)*:

*Itt is piss, állok,
ott is piss, állok,
szép ez az ország,
jó ez az ország,
mély ez az árok,
állok, piss, állok,
állok és várok,
várok, piss, állok,
szép ez az ország,
mély ez az árok,
jó ez az ország,
én csak piss, állok,
én csak piss, állok,
te csak a piss ál vagy,
én csak meg piss vagy,
te csak az állok,
ide piss,
oda piss,
ide áll,
oda áll,
ki piss, áll,
mi piss, áll,
a világ,
piss, piss, áll...*

LASSÚ ANTOÁN: Jól van, fiam, kapsz tőlem te is egy hegyet. Oda felállj, onnan le piss, onnan le állj, onnan fel piss, onnan le állj, onnan, az ég szerelmére, ne összeviszza pisállj. Szél ellen soha, se balszél ellen, se jobbszél ellen, közép ellen pisállhatsz, de lecsavarom akkor egyből a bögyörödet.

JÓTÁLLÓ: Annyi szűzmária, hogy érti a nép nyelvét az Antoán. Nem véletlenül, nem is életlenül, nem is keletlenül, nem is nyugatlanul, nem nyugtalanul s nem jogtalanul...

LASSÚ ANTOÁN: Van-e még odakint valaki?

AJTÓNÁLLÓ: Egy világutazó van odakint.

LASSÚ ANTOÁN: Kéretem, akarok vele pár szót a világutazásról váltani.

D.J. McBECAPY: Nem unalmas ez már egy kicsit?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Egy kicsit nagyon. Hol a megígért konfliktus? Mindenki csak pofázik, csak pofázik, konfliktus meg sehol.

DÓZSA JÓZSA: Tiltakozom, hogy a talpásaim jogos követeléseit elvetik.

LASSÚ ANTOÁN: Vegyetek példát rólunk, vessetek el ti is végre, a franc egye már meg, lassan itt a december és még mindig nem vetettétek el a csemegeuborkát, mikor akartok aratni, embertársaim? Mivel egyem a pacalpörköltömet, magor véreim? Ez hát a hála, hogy nem vettek, csak arattok?

DÓZSA JÓZSA: Majd arat a nép, bitangok, de gépfegyverrel meg Molotov-koktéllal, és benneteket fog learatni...

LASSÚ ANTOÁN: Igen? Ajtónálló! Eredj haza, fiam, és mondd meg a feleségemnek, ne vigye vissza a borosüvegeket a boltba, hamarosan jó ára lesz a piacon... *(Súgva.)* Parancsba adom neki, kezdje meg a szomszédoktól az üres üvegek felvásárlását, a legnagyobb titoktartás mellett...

KOLOMBOSZ: Bejöttem.

LASSÚ ANTOÁN: Azt látni találom, sőt vélem. Ki vagy és mit akarsz? Vörös Csepel vagy, vagy az ukrán maffia?

KOLOMBOSZ: Karó Kolombosz vagyok. Fel akarom fedezni Amerikát.

LASSÚ ANTOÁN: Pekingtől Kínáig bejártam a nagyvilágot, de sehol sem hallottam Amerikáról. Mi az az Amerika, gyermekem?

KOLOMBOSZ: Hát az olyan, mint kis hazánk, csak nagyobb.

LASSÚ ANTOÁN: Mennyivel?

KOLOMBOSZ: Ezt pontosan akkor tudom, majd megmondani, ha felfedezem.

LASSÚ ANTOÁN: Én nem bírom semmit a véletlenre. Vagy megmondod, mennyivel nagyobb, vagy nem engedem meg neked, hogy felfedezd.

KOLOMBOSZ: Inkább megmondom. Legalább annyival nagyobb, s még két kilohektár.

LASSÚ ANTOÁN: Ezt szeretem én, fiam, a tiszta beszédet. Kapsz tőlem egy hegyet.

KOLOMBOSZ: Felséges Antoánom, életem halálom kezéhez antoállom, de nekem nem hegy kéne, hanem hajó.

LASSÚ ANTOÁN: Hajóm az nincs. Fölösleges, értették? Azt építs te magadnak! Ha már mindenképpen hajókázni akarsz. Jó? Ne velem izélj itt hajó-ügyben. Hidd el, jó lesz az a hegy. Felmászol a tetejére, csak vigyázz, a pisálló le ne pisálljon, jól körül nézel, és amikor odaérsz Amerika partjaihoz, azt kiabáld, Amerika, akkor én kijövök ide az erkélyre, kiállok, a néptömegekre lepisállok, és kikiálltom Amerikát. Áll az alku, Kolombosz fiam?

KOLOMBOSZ: Hát, akkor, ugye, hát hogyan állna.

BOROS KUND: Eredj, jó felfedező és ne félj, a skinheadek nem vernek ok nélkül, Naptévé, november 17. Megértették? Hajódat, hegyedet bármikor elsüllyesztem, ha akarom.

KOLOMBOSZ: Köszönöm, derék vitéz, ha akarod, felfedezlek téged is.

BOROS KUND: Kuss, inkognitóban vagyok. Már csak az kéne, hogy felfedezz. Hogy fedezzen meg téged a lipicai kihaló csődör! Igazából Róbert Bácsinak hívnak és én nyitogatom a csukogató ajtaját. Psszt. Eredj és fedezd fel Amerikát, csak ne nagyon! És hagyj minket játszani szépen, itten, kisfiam, Kolombosz, itthon.

LASSÚ ANTOÁN: Kéretem végre Vörös Csepelt.

JÓTÁLLÓ: Sajnos lehetetlen. Az ajtónállót haza tettsett küldeni üresüvegeket felvásárolni. Nincs ki beengedje Vörös Csepelt.

LASSÚ ANTOÁN: Aha. Ez igaz is. Időnk van, ingyen van. Akkor itt el van napolva a mai nap. Fájront. Zavarjátok haza a szamarával együtt.

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Hely. Ahol senki. Idő próbálni nézni. Próbálni szólni. Milyen rövid. Milyen hosszú. Milyen korlátolt ha már nem korlátlan. Honnét a derengés. Nem most. Most jobban tudni. Jobban áltudni. De csak azt, hogy nincs: ki. Nem tudni honnét tudni hogy nincs: ki. Csak: be. Azt nem hogy hogyan el máshová. Máshová, ahol senki. Ahová ha egyszer oda vissza nincs. Ilyen nincs. Nincs más hely, csak ez. Csak ez, ahol senki. Ahová ha egyszer be, ki soha. Ha egyszer valahogyan be. Továbbtalanul. Innentelen itt. Ideúttalan itt. Innentelen ideúttalan itt. Áll. Nézd, a homályos térben végül is mint áll. A derengésben. Fényforrás ismeretlen. Szemben a lesütött szemmel. A hunyorgóval. A bámulóval. A hunyorogva bámuló szemmel. Derengés, fényforrás ismeretlen. Tudás-minimum. Nem semmi-tudás. A reményhez túl sok. De csak a pusztá minimum. A legpusztább minimum. Árny. Valaha fekvő. Mos: áll. Márminthogy: egy test? Igen. Mond: egy test. Valahogyan áll. A derengő térben. Nincs benne jövő. Jaj, van, mégis.

(Cimbalom.)

D.J. McBECAPY: Mit mondtak. Olyan ez a Mann Tamás, mint a cukor. Hamarosan férjhez adom valami rendes szereplőhöz. Mondjuk, egy szegény molnárlegényhez.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nincs eddig beleírva ez a molnárlegény.

D.J. McBECAPY: Ha nincs, akkor hát nincs. Nincs, de lehetne. Gépelés kérdése az irodalom, a hangjáték-irodalom is. Érthető? Népmesei fordulat, kellemes hatás a hallgatóban, fölismerés, elismerés, miegymás. Hagyjuk már itten az illúziókat, az allúziókat, meg a történetet is, meg ezeket az ilyesmiket. A mű szavak sora, nem pedig valóságtartalom. Valóságalom. Válságualom.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Az más. Akkor jöhet a molnárral a Mann Tamást elvetetni.

D.J. McBECAPY: Pardon és bocsánat, itt gépelési hiba volt. Nem jöhet a molnárral,

hanem lehet a molnárral. Szabadna ez a verzió elhangozni?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Az más. Akkor lehet a molnárral a Mann Tamást elvetetni.

D.J. McBECAPY: Ez már így szöveg. Lec gó. Szöveg így. Tovább.

DÓZSA JÓZSA: Te ne Amerikát fedezd fel, apukám, hanem a népet, az egyszerű nép problémáit, apukám, itten is találsz indiánokat, kipusztulóban... ha ki nem pusztultak már mind a bennszülöttek itten. Aztán oszt azokat.

BOROS KUND: Elsüllyesztem a maradék kultúrájukat, ha gondoljátok. Egykettőre el lesz süllyesztve, én minden kultúrát egyre, legfeljebb fél kettőre el tudok süllyeszteni. A maradékok leginkább. Tudhatnátok végre, a skinheadek nem vernek ok nélkül, naptévé november tizenhét. A liberálisok miatt leírva a dátum számmal is. Leírva az én számmal is. El én, süllyesztem el, ha kell.

DÓZSA JÓZSA: Ezek mi vagyunk, te negyedagyú. Az indiánok.

BOROS KUND: Ez se lehet előttem akadály. El vagyunk süllyesztve mind. Egy percembe telik. Ne nem is. Bennünket föl-süllyeszteni fogom. Pardon, jó volt ez itt nyelvtanilag, itt az előbb, ez a bennünket elsüllyeszteni fogom? Módszer, trükk, vagyok aki ami.

KOLOMBOSZ: Itt most nem erről van szó. Itt most a világkultúra kiterjesztéséről van szó. Amerika hatalmas nagy kontinens, azon terem a krumpli, amit még szintén fel kell fedeznünk. Jó, nagy, amerikai burgonya. Kis ország nagy érdeme a nagy amerikai burgonya. Krumpli egyenlő kultúra.

DÓZSA JÓZSA: És mi a fenét tudnánk mi kezdeni, ilyen kis ország, a nagy amerikanus burgonyával?

LIHEGŐ JÓNÁS: Húzódjunk csak itten közelebb, gazda. Nem kéne amerikát is visszagigényelnünk? Amíg valaki az aktákban utána nem néz, hogy nem a magáé volt.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Előbb a zsebkendő, te marha. Utána lehet az az Amerika, ha már annyira akarnád.

BOROS KUND: Egy szavukba kerül, máris eltüntettem Amerika összes vonatkozó dokumentumát a kőkorszakig visszamenően, sőt még tovább is. El én, a szűzmáriás bítang mindenit nekiye.

KOLOMBOSZ: Akkor most fölfedezzem, vagy ne fedezzem föl azt a kib...?

FEDÁK SÁMUEL: Inkább engemet fedez-zél, de üstöllést, derék ugori katona.

KOLOMBOSZ: Fatális tévedés. Én lisszaboni felfedező vagyok, kérem, s még öntől sem venném jó néven a vérbajt.

FEDÁK SÁMUEL: Hát ezért szédültem én le a címerről, hogy itt jön a gyanúsítgatás elő személyemmel kapcsolatban? A hermafrodita nem buzi, hanem életpozíció. Ühüm. Imádom, amikor fedeznek. Fedezz, derék Kolombosz, drága gyermek, és ne izélj itt nekem azzal a marha nagy Amerikával. Izélj velem.

KOLOMBOSZ: Lám, mivé fajul a nagy eszme. Amerika nem lesz fölfedezve.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Ha nem, nem. No, akkor nem. Nőmen eszt ő nem.

FEDÁK SÁMUEL: A legszebb éjszakám mégiscsak a görénnyel volt, vala. Nagy test, nagy élvezet, bűz, rettentő hajladozó farok, vérszag a szájából, alvadt vér a gyomorból felbűfögve a számba ki, erős karmok, a prém szar- és pézsmaszaga, megfojtott csirkék üveges tekintete az éjszakai ég.

DÓZSA JÓZSA: A' kurrvája.

FEDÁK SÁMUEL: Engemet Ady Dezső is megkoittált.

KOLOMBOSZ: Na, rendben, akkor nem fedezem fel Amerikát.

LASSÚ ANTOÁN: Én barátom Kínától Pekingig nem láttam még felfedezni senki által Amerikát. Na. Akkor meg most mit jövünk mi itt elő azzal, hogy majd mi, na ja, majd mi fölfedezzük.

VÖRÖS CSEPEL: Énnekem tetszik az idea.

FEDÁK SÁMUEL: Neked minden tetszik, édesem, ami nagy és vörös. Ami befogja azt a buta pörös szadat.

VÖRÖS CSEPEL: Az ember úgy, ahogy tud, él. Kedvenc számaram életére esküszöm, nincs a termelésben vesztes, csak én. Vezess új utakra, Kolombosz.

FEDÁK SÁMUEL: Menj a fenébe, cuncimókus, hagyd ezt a derék ifjat fölfedezni Amerikát.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: No, ez rendben is lenne. De nekem kihez kell fordulnom az ügyemben? Itt most mindenki csak a nyugatról beszél.

GRÓF BOLOND: No, kell a föld, vagy nem kell a föld, nem fogok én itt lamentálni, köll a föld, vagy nem kell a föld. Megharagszom, nem adom, marad a zálog.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Nekem...

LASSÚ ANTOÁN: Gazda, csak óvatosan...

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Nekem a zsebkendő köll.

GRÓF BOLOND: Hinnye.

LASSÚ ANTOÁN: Hennya.

DÓZSA JÓZSA: Unnya.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ennyi. Ide teszünk egy kis visszhangos cimbalmot. No nem sokat, csak annyit, hogy a dolog ne csúsztassa a dolgot negyvenhárom percen túli dologig.

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Mert végre is, van-e szánalmasabb látvány, mint az Élet, ha a Művészettel kísérletezik? Mi, művészek, senkit sem vetünk meg olyan mélyen, mint a műkedvelőt, mint az élet emberét, aki azt hiszi, hogy ráadásul, ha úgy adódik, művész is lehet. Mondhatom, a megvetésnek ez a fajtája személyes élményeim közé tartozik. Most kellene, hogy jöjjön valaki! Kellene, hogy ő észrevegye, hogy elmentem, hogy titokban utánam jöjjön, kezét a vállamra tegye, és így szóljon: Jöjj be hozzám! Örülten szeretlek. De nem jött. Ilyesmi nem történik meg. Boldog vagyok, mert a szívem él. De mi volt a lelkemben azalatt, míg az lett belőlem, ami most? Dermedtség, sivárság, jég. Szellem és Művészet!

(Cimbalom.)

D.J. McBECAPY: Nem tudom, megvilágosodott-e már a konfliktus? Hogy felhomályosult-e a tisztelt publikum. Aki még nem jött rá, mire megy ki itt a játszma, az már nem is fog, annyit megígérhetek. A hangjáték mégiscsak kísérlet a hangok függet-

lenítésére a kauzális eseménytorlódástól. Szív, gyöngy, göröngy. Ilyeneket persze lehetne mondani, szarra is lehet várat építeni, nem csak sziklára, a szavak szépsége annyit sem ér, mint a böffenet, az álom, a vízió, az onirizáció törvényeit kell itt megragadni.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Sok az itt. Egyáltalán, mit jelent az, hogy itt? Ki mit ért azon, hogy itt?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Itt az a haza, a haladás, a föld, a vér, a vér szava, a faj szaga, a történelmi nagy-nagy fáj, itt én vagyok itthon és mindjárt előjövök a követelésemmel is, ne reszkessetek.

GRÓF BOLOND: Az itt állapot. Itt vagyok én és ott vannak a zálogföldek. Világos. Az itt mindig az, ahol vagyok, az ott pedig az a hely, ahol a gazemberségeim vannak. Itt lenni, ott lenni, kenni.

LIHEGŐ JÓNÁS: Itt félned, ülnöd kell. A jövőt értem én.

FEDÁK SÁMUEL: Én nem csípek ezeket a kérdéseket. Nekem ezek a kérdések csipik a szememet. Tőlem csak azt szokták kérdezni, hol simogassanak. És én megmondom nekik, hol. Itt. Na, ez világos beszéd, és akkor ott nekem látnak, azaz nem ott, hanem itt, ni — ugye szép, itt, ni, ugye szép... ahogy nekem látnak...

DÓZSA JÓZSA: Csókolom a dolgos kis kezeit, édes. Hát persze, hogy az itt nekem ezentúl a maga ottja lesz, talpasmim ha kis-kegyed ittját meglátják, ott helyben fulladnak bele a nyálukba.

KOLOMBOSZ: Itt nekem az, hogy Amerika nincs felfedezve. Ott.

BOROS KUND: Nem kell ám mindig ez az uszítás, itt. Egyhamar el lesz innen tüntetve a felfedező elvtárs, ha jön itt örökké az Amerikájával. Ki tartja vissza? Menjen, ha annyira akar. De már ne itt a nép vérén építgesse a hajóit egy ilyen kétes vállalkozáshoz!

LASSÚ ANTOÁN: Pekingtől Kínáig mindenki maga építi a hajóit, Kolombosz fiam. Nem jön itt tarhálni a pintákat meg a santamarijákat. Nekem az itt éppen azt jelenti, hogy nem kapnak hajót a felfedezőik. Hogyne, hogy aztán fogják és letördeljük Pinacsúnynál a baráti testvérek tévékame-

ráinak a pirosra lemazolt csavart öntöttvas tévéállványait, én meg Kínától Pekingig magyarázhatom, hogy nem a csavart öntöttvas tévéállvány miatt van, hanem mert a pinacsúnyi duzzogó nem alkalmas a tengerjáró árbocos fregattok zavartalan átejtésére a földteke túloldalára. Józan megfontolás tárgya lenne ez az itt, itt van például az a kilencezer-háromszázötvenhat üveg, amit fölvásárolt az ajtónálló és a feleségem, amelyet az ellenünk feltüzelődött néptömegeknek kettős áfa fölszámolásával adunk el a zűrzavargó napok beköszöntekor — itt.

VÖRÖS CSEPEL: Itt mindenki csak nagy szavakat beszél. Nekem zsíros kenyér az itt, toprongyos gyermekek, ez a mellőlem elmaradhatatlan szürke számár, sivár lakótelepek és gólyakelepek az udvari porolón, sikátorok és piscátorok, sör és sár, meló és csavargás, a szűz Mercike a pléboj cím lapján, meg benne a Mercike a plébojban meg a Mercikében benne a' boy, no ezt, meg azt a rengeteg sok nagy munkásöklöt, meg munkáságyat, meg -ágyéket, tettem amit tehettem és tettem és tettem, vettem amit vehettem, a végére persze egész összeasztam, de itt én egy jót még sohase basztam.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Sztornó. Írókám, kell örökké erre kifuttatni ezeket a nyomorult hangjátékokat?

VÖRÖS CSEPEL: Nekem így jó.

FEDÁK SÁMUEL: Persze, mert a szádba adja, amit óhajtanál bele, abba a kurva nagy vörös pofádba.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Csöndet. Az író úrral van konzultálás.

D.J. McBECAPY: Ez kérem számomra nem esztétikai kérdés. Számomra nincs a szavaknak ilyesfajta értéke, minthogy esztétikai. Egyik szó olyan, mint a másik, a *leszarom* nem rendít meg jobban, mint a *szeretem*. A beszéd jelrendszer, szintagmák meg hangmagmák. Ha még sok ilyen duma jön, átvíszem a jereváni rádióhoz ezt az egész hóbelebancot.

BOROS KUND: Na, csak vidd, haver, majd jól tökön lönek azok a vademberek — ott. Ne aggódj, van kapcsolat. Ám tudd azt is, a skinheadek nem vernek ok nélkül, naptévé,

november 17. Neked az itt, édesem, legyen csak ott.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Na ja. Ha valaki, mi vagyunk itt-hon. Erős várunk nekünk a vé-rünk. Megértettük a felfogást?

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem szeretném, ha elfajulnának itt a dolgok, kérem ragaszkodni a szövegkönyvhöz.

FEDÁK SÁMUEL: Itt az jön, hogy engem megkoital az Ady Ernő...

DÓZSA JÓZSA: Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Dózsa Józsa vagyok, született Ady Ernő, minimum huszonkilenc centiméter, unzóvájter, előjáró talpas. Önnek pont a legoké, kismagysád, talpasaim is itt állnak kint, mind fölesküszik az Ön itt-jére, édes, jönnek, ha én nem lennék elég.

FEDÁK SÁMUEL: Itt nem az jön, hogy ez a seggfej bemutatkozik, itt az jön, hogy engem Ady Elemér keményen megkoital.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nyugalom, drága, itt van a szerző is, majd ő intézkedik, hogy valóban az jöjjön, aminek jönnie kell, legfeljebb szerzői megkoitalásban részesedik ön.

VÖRÖS CSEPEL: Mit keres itt ez a hermafrodita közöttünk? Undorodom az elzsírosodott hasát látni.

FEDÁK SÁMUEL: Kac, kac, ha, ha, bezzeg a te szikkadt emlődön elragódott már a fél szocialista tábor, anyukám... a segged meg akkora, hogy ha ráülsz a samaradra, két oldalt lelóg a földre. Megy Vörös Csepele számaron, földig ér a segge...

KOLOMBOSZ: Ízléstelen beszédek ezek. Mégiscsak fölfedezem nekik Amerikát, meggyek, egy percig nem habozok tovább.

BOROS KUND: Figyellek, te kis intellektuál, veletek, Kolomboszokkal mindig a legtöbb baj van. De én úgy eltüntetlek, ha nem férsz a bőrdőbe, hogy még az osztársasági felnők se ismer rád. Nézz meg a zember, mit összenyugtalanodik ez itten, aztán meg ha jönnek a retorziók, mindjárt fölfedezi Amerikát, de legalábbis az Amerika hangját. Csak még nem tudja, hogy én már elkészültem az amerikahangjaelszívó készülékkel. Elszívom, de el ám, szív, szív, szív a gép, szív küldi hívesen a hívesre a szíves híveket.

GRÓF BOLOND: Én hajlandó vagyok Vörös Csepelt a nevemre venni. Kurva is, szamara is van, hozzátesszük azt a pár ezer hold zálogos földet, ami nekem ugye, és teher és fölösleges, azt kiosztjuk a számár talpasainak, mi ketten leszünk a jövő zenészei.

D.J. McBECAPY: Lám, a két Beethoven. Furcsa duett, ezek is csak nekem juthatnak az eszembe így, együtt. Van zseni lenni, én.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Nem vagyunk még túl a műsoridőn? Nem kéne ezeknek itt tovább zenélniük. Lehetne ide valami befejező truváj?

LIHEGŐ JÓNÁS: Gazda, baj van gazda, ezek itt be akarják máris fejezni a hangjátékot, gazda, mi meg még nem intéztünk semmit.

D.J. McBECAPY: Az ám. Mit is kell intéznünk, Lihegő fiam?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hát már csak tudja a gazda jól, miért jöttünk.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A poszomán?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hideg.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Tán a kárpótlási kegy? Vagy a biberális körmenetszész ügye?

LIHEGŐ JÓNÁS: Hideg, hideg. Gazda, ne kezdjen el koncentrálni, mert a kurva életbe nem jön rá a dolog nyitjára, ha mindent elkoncentrálni.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Megvan. A zsebkendő.

LIHEGŐ JÓNÁS: Aha. Csak óvatosan.

LASSÚ ANTOÁN: Szólásra nyílnék szájad, fiam, látom, ha nem lenne benne másfél kiló majonézes krumplic. Köpd ki vagy nyeld le, de ne tököljél, ha már idevett a fene.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Lenyeltem. Akarok valamit.

GRÓF BOLOND: Mondtam már, hogy adok neki földet. De csak itt izél. Kap földet.

LASSÚ ANTOÁN: Tőlem is kapsz hegyet. Piros ceruzahegyet, vagy sárga ceruzahegyet akarnál inkább?

HIÉNÁS BENDEGÚZ: A fenébe! Ha már annyira tukmálod, add a Gelázs-hegyet, mely magasodik a zavaros folyó fölött.

LASSÚ ANTOÁN: Azt nem adom. Az disznósajt. Azon elrágódok én és a híveim.

KOLOMBOSZ: Megígérem, hogy ha fölfedezem Ámerikát, kapsz egy akkora, de akkora...

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Kuss, álmodozó! A világnak tettekre van szüksége. Oké? Ongori embörnek ongori tettekre.

LASSÚ ANTOÁN: Szép beszéd. Terjeszd föl magasságomba, hogy mit akarol, hívem Hiénás Bendegúz... gúz, sztyupid gúz, de ez most nem tartozik ide!

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Lehetne belesúgni a füledbe, főnök?

LASSÚ ANTOÁN: Lehetni lehetne, de ne nagyon. Cinkoskods, mi, kis poszománnyos hunczut. A macska rúgja meg a te poszománnyos oldaladat. No, mi kényi is ha vóna is?

LIHEGŐ JÓNÁS: Óvatosan, gazda, ez is nagy selyma, sőt sej, ma, de, nagy.

FEDÁK SÁMUEL: Nagynak van neki nagy, de hogy selymes is lenne! Olyan durva az, mint a posztó.

VÖRÖS CSEPEL: Posztó, te eszetlen kefégyár.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Na, amíg ezek itt izélnek, megmondanám neked, de nagyon ekszkluzíven, nekem a... *(Vad cimbalomhang.)*

LASSÚ ANTOÁN: Nem hallom jól!

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Megismételném. Nekem ekszkluzíve a... *(Vad cimbalomzene.)*

LASSÚ ANTOÁN: Ne zenélj itt nekem, te gazember Nagybandegúzi Kisbandegúzi Legkisebbbendegúzi Annáliskisebbbendegúzi Bendegúz fon Hiénás, dalold, hogy mit akarsz, mert elfogyott a türelmem.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Az más. Dalolom. *(Cimbalomkísérettel.)*

*Kell nekem a zsebkendő,
ebkendőnyi zsebbendő,
zsebbendőnyi eblengő,
seblengőnyi zabcsengő.*

LASSÚ ANTOÁN: Ühüm. Pekingtől Kínáig nem tudták még ezt a problémát megoldani. De mondd csak, drága fiam, mire kellene neked az a zsebkendő. Kapsz tőlem

annyi más földet, hogy belerokkansz, mire bejárod valamennyit. Nem beszélve arról, hogy megkapod a Szent Gelázt, a folyó fölött.

HIÉNÁS BENDEGÚZ:

*De nekem csak az kell,
mert hogy csak azon kel
ki
a
Frandenburgi
Fagott
Füge.*

LASSÚ ANTOÁN: Ez már igaz.

KIHÚZÓS DÁNIEL: De mi az a Brandenburgi Fagyott Müge? Van ennek egyáltalán jelentése? D.J. McBecapy, ha kérdezhetsz, mi a túró ez a füge? Egyáltalán...

D.J. McBECAPY: Egyáltalán mindennek van jelentése. Először is nem Brandenburgi Fagyott Müge, hanem Frandenburgi Fagott Füge. A Frandenburgi Fagott Füge olyan, mint minden más. Ongori termény. Legyünk reája büszkék. Aki eszik belőle, olyan igazi ongorivá válik, mint némely zongori.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ühüm. De ha körül lehetne írni talán, a hallgatók kedvéért...

LASSÚ ANTOÁN: Igazat kell adnom annak a bemondónak, aki lemondta a bemondtát. Aki a Frandenburgi Fagott Fügét nem ismeri, annak létét — de akár meg nem létét — megkérdőjelezi, az nem derék ongori-magyar-faszari, annak nincs közöttünk helye, idegen hatalmak hasálnak annak a... az ember már belezavarodik szónoki szószöveibe, na — mindegy, fiam, ezt a Kihúzó Dánielt ne lássam meg holnap a Rádió közelében, kebelében, belében.

BOROS KUND: A zsebkendő nemzetbiztonsági területet képez, következőképpen nem adható oda magánszemélyeknek. Egyetlen hely a világon, amelyen megterem a Frandenburgi Fagott Füge. Slussz.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Tudtam, te szarágó, hogy beleköpsz a zsebkendőm középebe.

BOROS KUND: Oda, pont a középebe. Énekem a köz érdeke az érdekem és az érdemem. Te meg egy sumák vállalkozó vagy, Hiéna Bendegúz. Lesz gondom rád, hogy elsüllyesselek, vállalkozásostól.

GRÓF BOLOND: Kapsz annyi földet, amennyit csak akarsz, elindulok az ösztársági választásokon, megnyerem azokat, egy kövirózsát tűzök az orrlíkadba, kapod a zsebkendőt is ráadásnak, csak ne ezekkel tárgyalj, itt!

DÓZSA JÓZSA: A zsebkendő a talpasok jogos tulajdona. Kombájn ne érje, melléküzemág ne sározza szent felszínét.

LASSÚ ANTOÁN: Most mit kezdjek én itt veled? Vidd a francba a zsebkendőt, Hiénás, csak a bajt gerjeszted itten.

BOROS KUND: Oda az ongori igazság.

DÓZSA JÓZSA: Idegen kézre került a zsebkendő.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Hát idegen vagyok én neked, te bitang?

DÓZSA JÓZSA: Tudok, amit tudok.

BOROS KUND: Aktáid szerint, melyeket előtűntettem, némely bergengóc vércseppek is kerengenek vánnyadék, puffadék, mocsoláda testedben.

LASSÚ ANTOÁN: Hinnya. Más a fekvés, baba.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Ez csak rosszindulatú pletyka.

VÖRÖS CSEPEL: Ne ráncigáld a szoknyámat, veled nem. Azért én adok magamra. Nem véletlenül szédültem le a címerről.

BOROS KUND: A skinheadek nem vernek ok nélkül, naptévé, november tizenhét, neked betűvel, jól véd az agyadba. Még szükséged lehet erre az ökör igazságra.

FEDÁK SÁMUEL: Ezt azért nem gondoltam volna a Hiénásról. Hogy nem.

LIHEGŐ JÓNÁS: Mi nem?

FEDÁK SÁMUEL: Hát valami nem. Az ilyenek miatt kellett nekem leszédülnöm a címerről. Ez nem tiszta, ez a Hiénás.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Íróikám, kedves D.J. McBecapy, tessék már végre valamit ide beleírni, ezek itt faji zavargásokat fognak körülöttem kirobbantani, és akkor oda a zsebkendő.

D.J. McBECAPY: Hja, barátom, a mai világban nem felelhetünk már a szereplőinkért sem. Gondoltad volna meg előbb.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Mit előbb? Tehetek én az anyámról és az apámról? Tehetek én arról, hogy maga csak úgy önként beleírt?

BOROS KUND: Ezt beismerő vallomásnak veszem. Te meg vedd úgy, Hiénás Bende-gúz, hogy el vagy büntetve. Akarnám mon-dani, tüntetve.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: De én hont akartam foglalni.

LASSÚ ANTOÁN: Még mit nem! Arra itt vagyunk mi, szintiszták és az egyezettő tár-gyalás. Majd kapsz a pofádra hont foglalni, te számár.

VÖRÖS CSEPEL: Engem ne vonjanak bele a cseverészésbe. Mi készen állunk támogatni és megdönteni, csak tessenek már eldön-teni, hogy támogatunk vagy megdöntünk, vagy engem tetszenek itt isten tudja már hanyadszorra megdönteni. Vörös Csepel mindig tette kész.

KOLOMBOSZ: Fölfedeztem Tápióbitskén egy lacikonyhát, ahol huszonháromharmin-cért adják a sültkolbászt.

BOROS KUND: Rendben. Majd előléptet-lek, ha ilyen rendszeren ellátod történelmi megadatodat.

GRÓF BOLOND: Akkor most mi lesz, vé-gül is?

LASSÚ ANTOÁN: Veled? Semmi. A földet államosítom és privatizálom, téged pe-dig kitöröltetlek a történelemkönyvekből. Beíratom helyette a magam fényes nevét.

GRÓF BOLOND: Jaj.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: És velem mi lesz most, ha nem kapom meg a zsebkendőt?

LASSÚ ANTOÁN: Töröld ezentúl a seg-geembe az orrod.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: De én nem arra a zsebkendőre...

LIHEGŐ JÓNÁS: Ne ellenkezzék a gazda, látom, hogy ezek mindenre képesek. Oda a zsebkendő.

HIÉNÁS BENDEGÚZ: Oké. Akkor tör-löm, Antoán, törölöm.

BOROS KUND: Jól van Lihegő, téged is előléptetlek, ha elcsitulnak itten a fejlemé-nyek.

D.J. McBECAPY: Ezt nem én írtam! Ezt it-ten ki írta? Elvadulnak itten a dolgok.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Mosom kezeimet. Én csak húzok, húzok...

FEDÁK SÁMUEL: Reménykedhettek?

LASSÚ ANTOÁN: A francot, édes. A cí-merre már nem kerülhetsz vissza, mivel se fiú, se lány nem vagy, nem tudlak alkal-mazni a közvetlen környezetemben, leg-jobb lesz, ha lekopsz, és nem kompromit-tálsz itten. Húzz el a vendéglátóiparba, tűn-dérke. Ott majd gondunk lesz rád is.

FEDÁK SÁMUEL: Te szemét.

LASSÚ ANTOÁN: Följegyezni, huszonöt popós piroszacsi és a szemüldékemet vo-nom össze. Legfeljebb pipshow-ban pina-mutogató engedély neki. Hegyvesztett. Nincs neki kegy.

KOLOMBOSZ: És én, mehetek Ámerikát felfedezni, jó hegyosztó Ántoánom?

LASSÚ ANTOÁN: Eredj a fenébe. Majd aztán Boros Kund minden hajódat jól le-süllyeszti. De vess magadra! Én Kínától Pekingig nem találkoztam ilyen marhával, mint te, Kolombosz, de csak menj, eredj Isten hírével, fiam.

DÓZSA JÓZSA: Én azért csak-csak remélhe-tek, nem?

LASSÚ ANTOÁN: Te összeadtad magad ezzel a címerről leszökött kétnemű perszónával, a Fedák Sámuellel. Végeztem veled. Rosszabb vagy, mint amazok. Tudod, kikre gondolok.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Kikre gondol, D.J. McBecapy?

D.J. McBECAPY: Kikre, kirke, kirke-kikre, na, milyen jó szójáték, nem? na hát azokra, nyilván azokra, akik ebben a hangjátékban nem szerepelnek.

KIHÚZÓS DÁNIEL: És kik nem szerepel-nek ebben a hangjátékban?

D.J. McBECAPY: Hát a nem törzsökös on-gorik.

KIHÚZÓS DÁNIEL: Ühüm. De nem én húztam ki őket! Mosom ceruzámat.

D.J. McBECAPY: Ez most nem érdekes. Ké-sőbb meg nem fogod tudni bizonyítani. Mindegy. Rád lesz kenve. Szorri.

VÖRÖS CSEPEL: Maradtam én. Szegény, magányos Vörös Csepel.

LASSÚ ANTOÁN: Problema egy szál se. Te maradsz ott, ahol voltál. Festegezd magadat, feküdj ennek, feküdj annak. Minden derék ongori kannak.

LIHEGŐ JÓNÁS: Vivát!

LASSÚ ANTOÁN: De hol van a pirosposz-
gás makói fiatalasszony, Mann Tamás?

KÓRUSBAN: Az ám, hol van Mann Tamás?

(Cimbalom.)

MANN TAMÁS: Az élet határtalan érzé-
kenysége és beszennyezetősége. Bárhol kö-
vet el bárki valamit, ami megzavarhatja,
azonnal az egész elsötétedik. Ezer kilomé-
terre és ezer évre megérezhető. A létben
minden szenny feloldódik, az élet a szeny-
nyet nem tudja feloldani. A homály és a

súly itt marad, itt marad, amibe az ember
beleütközik, ami az emberre nehezedik,
ami látását elhomályosítja. Nincs sebezhe-
tőség, mint ez az illanó és megfoghatatlan
és könnyű valami, ami az élet, és nem a
drasztikus inzultus az, amit oly nehezen vi-
sel el, hanem az elaljasodás huzamos tortú-
rája. A lét leginkább az élő vízhez hasonlít,
legalábbis annyiban, hogy semmiféle szeny-
nyet nem fogad be, és a lehető legrövidebb
idő alatt minden fertőző anyagot felold és
feldolgoz és semlegesít. A létben minden
tisztá és valódi és igaz, és a lét mindazt, ami
foltot ejthetne rajta, felszívja, mint a párat a
levegő, és maga folttalan marad.

LASSÚ ANTOÁN: Mondottam némben:
züllj és bírva írnál!

PK 1985 IV.